

KŘESŤANSKÝ ZPRAVODAJ

**Rozpomeň se, Bože,
na skutky svého slitování;
rozpomeň se na krev svého Syna
a stůj při nás,
když budeme slavit památku našeho vykoupení.**

Velikonoce 2023

Z KNIHY PROROKA IZAIÁŠE

Hle, můj služebník (doslova otrok) nakonec uspěje,

zvedne se, jeho vznešenost zazáří.

Mnozí nad ním strnuli úděsem!

Jeho vzezření bylo nelidsky zohaveno,

vzhled se nepodobal člověku.

Avšak on pokropí mnohé pronárody krví,

před ním si zakryjí králové ústa,

protože spatří, co jim nebylo vyprávěno,

porozumějí tomu, o čem neslyšeli.

Kdo uvěří naší zprávě?

Nad kým se pak zjeví síla Hospodinova?

Vyrašil před Bohem jako proutek,

jako oddenek z vyprahlé země.

Neměl královský vzhled ani důstojnost,

abychom po něm toužili.

Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl.

Muž plný bolesti, zkoušený utrpením,

jako ten, před nímž si lidé zakrývají tvář.

Opovrhli jsme jím, nepočítali jsme s ním.

On však nesl naše trápení

a obtížil se našimi bolestmi.

A my?

Mysleli jsme, že je zasažen, ubit a pokořen od Boha.

Jenže on byl proklán naší nevěrností,

zmučen naší nepravostí.

Nespravedlivý úděl snášel pro náš pokoj,

jeho jizvami jsme uzdraveni.

Byl týrán,

ale utrpení bez výčitek přijal

jako beránek vedený na porážku,

jako ovce před střihači zůstal němý, neotevřel ústa.

Byl popraven bez vazby, bez soudu.

Kdo pomyslí na jeho čest?
Byl vyťat ze země živých,
raněn nevěrností svého lidu.
Byl mu určen hrob se svévolníky.
Když však umřel, byl pohřben s boháčem.
Nedopustil se násilí a v jeho ústech nebylo lsti
Hospodin dopustil, aby byl rozdrcen
a dal svůj život pro život druhých.
Spatří potomstvo, bude dlouho živ
a co se Hospodinovi líbí, v jeho ruce se podaří.
Svou moudrostí dopomůže ke spravedlnosti mnohým.
Ponese jejich břemeno nepravostí.
Obdrží úděl spravedlivého,
neboť mnohé zachránil před zkázou.
Aby druhé zachránil, sám sebe vydal na smrt.

Radim Jakovljevič, člen skupiny Ekumenického překladu Bible

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!

Janovo evangelium 14,27

Co Ježíšovým posluchačům zbylo, když jejich Mistr odešel? Dar pokoje. Zvláštní mír, který prostupuje lidské nitro i mezilidské vztahy. V neklidné době Kristovo evangelium ukazuje, že život v lásce a v pravdě není marný. Nenávist a lež sice mohou vítězit, ale jejich vítězství není nastálo. Bůh i po smrti dává nový život, tvoří nový začátek.

Kde nalézt pokoj uprostřed zpráv o válce, neštěstí a hospodářských těžkostech? Po čem ve světě sáhnout, abychom získali pravý mír? Kristus říká, že svět není dostatečně spolehlivý. Ale Boží stvořitelská moc přesahuje možnosti našeho světa, přináší pokoj tam, kde my se ocitáme v koncích. Výstižně to vyjádřil starodávný Boží svědek Aurelius Augustin: *Stvořil jsi nás pro sebe, Bože, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě.*

Milí přátelé, přeji vám, abyste uprostřed nejistoty, kterou do našeho světa vnesly násilí a bezohledná moc, mohli nejen ve velikonočních dnech najít spočinutí u Boha a prožít Kristův pokoj.

Jan Plecháček, CČE

Drazí přátelé,

zdravím vás při příležitosti, největších křesťanských svátků. Ano, Velikonoce nám skrze Kristovu smrt a Zmrtvýchvstání otvírají nebe a proměňují nás pro život věčný. Celé společenství prožívá radost z Kristova vítězství a v našem farním společenství společně prožíváme krásu liturgie, která nás spojuje s Kristem.

Aby vaše radost byla úplná, chtěl bych vás informovat o vývoji našich aktivit ve farnosti. Přes všechny těžkosti, které doléhají na společnost i každého jednotlivce se nám daří udržet farní ekonomiku bez zásadních těžkostí.

V tomto roce pokračuje další etapa oprav a restaurování varhan, a to opravou pedálové traktury a restaurování veškerých zdobných dřevořezeb. Smlouva na letošní etapu je podepsána na částku 1.053.910 Kč. Zhruba 260.000 Kč, jde z fondu regenerace, dále máme přislíbeno z Nadace ČEZ, částku 400.000 Kč, takže zatím máme dotačními programy pokryto 660.000 Kč. Rovněž máme podanou žádost o dotaci na kraj, ale tam ještě nevíme výsledek rozhodnutí. Tedy z účtu na varhany bychom dopláceli maximálně 403.910 Kč, pokud bychom dostali dotaci z kraje, tak jen 203.910 Kč.

Právě tak pokračujeme v opravě fasády na farní budově. Rozsah prací na letošní etapu byl zasloužen ve výši 1.091.741 Kč. Přičemž 515.000 Kč jde z fondu regenerace, k tomu příspěvek z města 110.000 Kč. Stejně tak čekáme na příspěvek od Pardubického kraje, bude-li odsouhlasen. V této etapě by měla být dokončena východní stěna směrem do uličky a jižní strana do náměstí. V další etapě se počítá s restaurováním vstupního kamenného portálu a zbývající západní stranou ke kostelu. Současně jsme využili ukrajinských dělníků, kteří nám provedli odvodňovací trativod v nákladu 20.000 Kč.

V tomto roce také pokračujeme v opravách kostela ve Svinčanech. V plánu jsou odvodnění kostela v rozsahu cca 60.000 Kč a instalace okapových svodů cca za 330.000 Kč. Celkem tedy přibližně za 400.000 Kč. Padesát procent nákladů přislíbila obec Svinčany. Na bedrech farnosti zbývá 200.000 Kč, přičemž farnost Svinčany dostala od sponzora dar ve výši 50.000 Kč a dalších 50.000 je přislíbeno. Rovněž jsme požádali o dotaci z havarijního programu, ale dosud neznáme výsledek.

Chtl bych touto cestou všem (ať jsou to farníci nebo lidé, pro které jsou naše kostely kulturní památkou) srdečně poděkovat za vaši štědrost a podporu v celém úsilí o zachování dědictví našich otců. Všem upřímný a velký dík.

P. Adrian, ŘK

KDYŽ ZEMŘEL, ZEMŘELO CELÉ LIDSTVO

Když náš milovaný zemřel, zemřelo celé lidstvo a všechny věci na chvíli ztichly a zšedly. Pak východ potemněl, přiřítla se odtamtud bouře a přehnala se nad zemí. Oči nebes se otevřely a zavřely, déšť padal v proudech a odnesl krev, která prýštila z jeho rukou a nohou. Já jsem také zemřel. Ale v hloubi bezvědomí jsem ho slyšel, jak říká: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

Jeho hlas pronikl k mé topící se duši a já jsem byl vynesena zpátky na břeh.

Otevřel jsem oči, na pozadí mraku jsem spatřil jeho vznášející se bílé tělo a jeho slova, která jsem předtím uslyšel, se ve mně ujala a já jsem se stal novým člověkem. Již jsem netruchlil. Kdo by se trápil pro moře, které ukazuje svou tvář nebo pro horu, která se směje na slunci? Bylo kdy srdce člověka, poté, co bylo prokláno, schopno vyslovit taková slova? Který jiný soudce lidí propustil ty, kdo ho soudili?

A vyzvala kdy láska nenávisť na souboj se sebejistější silou? Byla kdy taková polnice slyšet mezi nebem a zemí? Stalo se někdy dřív, že zavražděný měl soucit se svými vrahy? Či že meteor zpomalil své kroky před krtkem?

Roční období se unaví a roky zestárnou, než se vyčerpají tato slova: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

A vy i já, i když se znovu a znovu rodíme, je budeme uchovávat v paměti. Nyní chci jít domů a jako obdarovaný žebrák stát u jeho dveří.

(Chalíl Džibrán, Ježíš Syn člověka)

Milé sestry, milí bratři, přátelé,

když jsem hledala příhodný text pro letošní velikonoční zamyšlení, sáhla jsem záměrně opět po knize libanonského básníka, filozofa i malíře Chalíla Džibrána.

Ožívají v ní charaktery, zpřítomňuje se myšlenkový svět jednotlivých aktérů i svědků Ježíšových posledních dní v Jeruzalémě. Autor odkrývá motivy a pohnutky jednání, úhel pohledu i obraz duše zúčastněných a přihlížejících, obnažuje jejich srdce pod Ježíšovým křížem.

Každý rok si v průběhu Velikonoc připomínáme pašijové události, každý rok čteme v našich sborech a kostelích jedno ze čtyř evangelních svědectví...

Jsme nejen o rok starší, ale i bohatší o nové životní zkušenosti, dobré nebo zlé, a proto i náš pohled na velikonoční zvěst může mít poněkud pozměněný obsah.

Již více než rok ohromeni i ochromeni sledujeme, jak bezmezná touha po moci a snaha za každou cenu si vydobýt respekt nebo všem nahnat strach ničí statisíce životů a další milióny ohrožuje. O hodnotách hmotných, kulturních i přírodních nemluvě. Zdá se velmi přiléhavé říci, že nevědí, co činí. Svým způsobem nevědí. Je jim totiž jedno, za jakou cenu usilují uskutečnit svůj šílený záměr. A zdá se, že Bůh mlčí, vyčkává, otálí...V lidských dějinách se periodicky opakuje

podobný scénář. Ještě neuplynulo století a jsme vtaženi do dalšího kola. Jak ale hrát hru, když protivník nedodrží její základní pravidla?

Ježíš kdysi v Jeruzalémě takovou hru hrát odmítl. Důsledky jeho rozhodnutí si právě v těchto dnech připomínáme. Ale ještě není konec, jak se všichni Ježíšovi přátelé domnívali... Nastalo probuzení do nedělního rána, otevřený a prázdný hrob, setkání s již Vzkříšeným Mistrem a Pánem!

Žijme i my v této velikonoční radosti a naději, jsou a budou skutečnosti, které nemůžeme nijak změnit či ovlivnit. Trpělivě a vytrvale ale zkoušejme změnit a ovlivnit k lepšímu zdánlivé maličkosti ve vlastním životě i ve vztazích k našim spolubližním.

Požehnané Velikonoce Vám všem!

Alena Tučková, CČSH

VELIKONOCE JSOU SVÁTKY OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

Pán prošel zdí naší viny, naší smrti, naší osamělosti, a navždy nám otevřel dveře do Boží budoucnosti. Zavřenými dveřmi našeho strachu a bezmoci vstoupil do našeho života a stále znovu nám nabízí, abychom žili s ním. Jeho láska a jeho pokoj zároveň otevřely dveře mezi lidmi. Tam, kde jsme sjednoceni v jeho jménu, je on uprostřed nás.

Klaus Hemmerle

Milé sestry, milí bratři,

přeji Vám, vašim rodinám a blízkým pokojné prožití Velikonoc, s přicházejícím jarem pevné zdraví, radost a stálou naději.

Zdenka Sedláčková

VELIKONOČNÍ RADOST

Velikonoce nám nabízejí zdroj k hlubokému smyslu života a radosti. Do radosti se nemůžeme nijak nutit. Je-li nám zatěžko vstoupit do vážné nálady Velkého pátku, zatímco život okolo nás třeba bezstarostně proudí, je ještě obtížnější přijmout radost o Velikonocích uprostřed starostí a utrpení, která na nás mohou doléhat. Vyžaduje to nezištnost a silnou víru. A to tím spíše, že tato radost nemá nic společného se zábavou světa, ve které se lidé snaží rozptýlit se v nudě nebo zapomenout na všelijaká trápení. Velikonoční radost je průzračná. Má odvahu podívat se všem do očí, i smrti, protože se opírá o Ježíšův život na druhém břehu smrti. „Kde je, smrti tvá zbraň?“ (1 K 15,55)

Osobitým rysem této radosti je její souvislost s odpuštěním hříchů. Křest – anebo „druhý křest“, svátost smíření přináší Ježíšovo odpuštění těm, kdo slaví Velikonoce. „Je-li někde na světě radost, pak je to radost člověka čistého srdce.“

Radost, kterou nám dává Veliká noc, je nejčistší radost, která na tomto světě existuje. Abychom z ní alespoň něco pochopili, Ježíš ji přirovnal k radosti matky po narození dítěte (J 16,21-22). Velikonoční radost je ovocem Ducha svatého. Souvisí s jemným Ježíšovým dechnutím na apoštoly v prvý velikonoční den. Je znakem jeho přítomnosti mezi námi právě tak jako jeho křest, jeho slovo a jeho hostina.

Jako žádný dar Ducha ani tato radost není bez vlivu na pozemský život. Zjevení neničí obyčejné věci, ale naplňuje je. Proto všechny vlivy, které ovlivňují naši náladu - od hormonů až po hudbu – spoluurčují i tento náš stav. Ale nejhlubším jádrem radosti je pokoj, jehož původcem je sám Zmrtvýchvstalý. „Pokoj vám zanechávám, ne jak svět vám dávám“ (J 14,27). Znakem božského původu naší radosti je její nezničitelnost. V bolesti, zmatku, strachu a pocitu, že jsme opuštěni Bohem, zůstává v hloubi naší duše něco z tohoto pokoje, určitá jistota jako pevný bod. „A vaši radost vám nikdo nevezme“ (J 16,22). Pravda, ve chvílích, kdy jsme zaplaveni bolestí, se to dá těžko ještě nazvat radostí. Lze však mluvit alespoň o pokoji a naději. Je to pokoj takřka nepostižitelný hluboko pod vším nepokojem, naděje téměř neviditelná hluboko pod všemi pochybnostmi. Tento pokoj je dílem Božím; můžeme jej prožívat jen jako Boží dar. Nemůžeme s ním proto o Veliké noci „najisto“ počítat. I někteří světcí prožívali právě na velké svátky hlubokou opuštěnost, která zatlačila jejich vnitřní radost až do pochybování a skleslosti. Avšak většinou jsou veliké svátky pro toho, kdo se upřímně obrátí k Pánu, naplněny radostí. Neúčastníme se však slavností Veliké noci kvůli zakoušení radosti, ale přicházíme se setkat s Pánem. Potom uvidíme, co on sám činí.

Ježíš vstal z mrtvých v den po sobotě, jeho učedníci i dál slavili sobotu a v neděli ráno slavili Ježíšovu hostinu. Časem, když se oddělili od židů, začali místo soboty slavit neděli. Od té doby je každá neděle slavením zmrtvýchvstání.

Václav Vacek, z knihy Vystup nahoru a buď tam

AGAPÉ

Každý jazyk popisuje lidskou skutečnost po svém a trochu jinak než ostatní. Naše mateřština to činí svými prostředky a umí si poradit s čímkoli. I s láskou. Láska má být přitom tím nejintenzivnějším a nejhlubším prvkem života. Má být předchůdkyní naděje, radosti i extáze, a přitom beztrestně vzdoruje všem lidským i božským zákonům.

Bude to tím, že v češtině máme pro lásku jen jedno slovo a mluvíme-li o ní obsáhleji, musíme mluvit opisně. Staří Řekové měli pro lásku pojmenování víc: „erós“ pro vášnivou lásku, „filia“ pro lásku přátelskou a „agapé“ pro lásku

oddanou. Řečtina je jazykem, v němž jsou napsána evangelia a celý Nový zákon, pro křesťany nejhlubší pramen pravdy o lásce.

„Eros“ je u Řeků láska mezi mužem a ženou, je dána pohlavní přitažlivostí. Objevuje se jen dvakrát v řecké verzi Starého zákona a v Novém zákoně se neobjevuje vůbec. Můžeme tam najít slovo „filia“, ale vůbec nejčastěji to bude nejdůležitější slovo „agapé“. „Agapé je bezpodmínečná láska - a představuje ji Boží Syn. V Ježíši Kristu se Boží láska zrcadlí. „Filia“ je v Novém zákoně jenom dvakrát, v Janově evangeliu pro vztah přátelské lásky mezi Ježíšem a jeho učedníky.

Láska, i když má různé rozměry, které mohou střídavě více vystupovat do popředí, je v zásadě stále jediná skutečnost. Křesťanské pochopení lásky se zdůrazněním výrazu „agapé“ je však něco zásadního a nového, ukazuje nový obraz Boha i nový obraz člověka. Biblická víra přijímá celého člověka a zasahuje do jeho hledání lásky. A otevírá před ním její nové rozměry.

Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm. Máme tu ten nový obraz Boha (1 J 4,16): Bůh bezvýhradné lásky k nám, Bůh „agapé“. A připomíná nám to nejdůležitější – evangelium, radostnou zvěst, že Hospodin mě má rád. Ježíš Kristus, můj zachránce, mi otevřel oči, že Bůh Stvořitel, Pán života a smrti, mě miluje tak, jako otec miluje své dítě.

Podle Ježíše se s láskou a vděčností snažím žít. Ale vím o svém hříchu, jak málo mám někdy lásky k Bohu i k člověku. A Desatero mi nastavuje zrcadlo, co to pak pro můj život znamená. Ale uvěřil jsem a přijal od Ježíše svou záchranu a Boží milost v Ježíši Kristu, moji cestu.

Protože agapé jako přijetí a respekt znamená, že nebeský Otec mě přijímá se všemi mými chybami a nedostatky. Když on mě má rád, znamená to, že mohu mít rád sám sebe. A když se mohu mít rád, mohu mít rád i druhé lidi, nejen ty, kteří jsou mi blízcí a přátelsky naklonění, ale všechny - mohu je přijímat tak, jak i mne přijal Bůh, a znamená to, že k nim budu mít respekt tak, jak ho má Bůh ke mně.

Druhým rozměrem „agapální“ lásky je odpuštění: Bůh mi odpouští. Nic není před ním skryté, a přece mi odpouští vše, co jsem neměl udělat, a udělal. A také vše, co jsem udělat měl a neudělal. Proto i já budu připraven ke smíření a nebudu stejnou mincí oplácet zlo ani křivdy. Odpustím. Protože i mně bylo odpuštěno.

A dalším projevem agapé je péče. Bůh mi dává své požehnání, každé ráno mě znovu probouzí k životu a probouzí ve mně radost. A já svou vděčnost vnáším do světa a pečuji o lidi, kteří jsou mi blízcí, o svou rodinu, pomáhám těm, s nimiž se stýkám. A snažím se jim vycházet vstříc.

O Boží lásce přicházející v Ježíši Kristu bylo napsáno nesčetně knih a prosloveno nesčetně kázání. Nade všechno je ale pro nás osobní setkání s Boží láskou v Pánu Ježíši Kristu. Když se ptali Karla Bartha, jednoho z nejvýznamnějších teologů 20. století, s jakou nejhlubší myšlenkou se setkal ve

svém životě, odpověděl slovy nám všem známé písně: „Má Pán Ježíš, má mě rád, dí to Písmo nastokrát ...“

Rudolf Göbel, Blahoslav 2023

VRAŤME PRAVÝ VÝZNAM SLOVU LÁSKA

Během televizní debaty položili jednomu starému filosofovi otázku, co by udělal, kdyby měl na světě absolutní moc.

Odpověď je překvapila. „Vrátil bych všem slovům jejich pravý význam. Především bych ho vrátil slovu „láska“.

Ztratila v současné době láska opravdu svůj obsah a cíl? Ano, ztratila je tím, že je že přejmenovala právě na onen její původní význam.

Pavlova novozákonní Velepíseň lásky, kterou posílá v listu Korint'ánům, hovoří o tom, že skočit pro druhého do ohně nemá bez lásky smysl. Znam osobně několik lidí, kteří kvůli sobě skočí do ohně pro druhé. Někteří dokonce svého bližního do ohně sami hodí, aby pro něho ve svůj vlastní prospěch mohli skočit. Taková láska se jmenuje sebeláska.

Pokud svatý Jan definuje Boha jako lásku, měli bychom si uvědomit, že zneužitím tohoto slova hřešíme proti druhému Božímu přikázání. Neberme lásku nadarmo.

Říkává se, a myslím, že je to občas i pravda, že kazatel, který se na nedělní promluvu nepřipravil, začne pokaždé kázat o lásce. Tam nikdy nepochybí a může omílat fráze o lásce každou neděli. Neuvědomí si však, že jeho pastýřská lenost je proti lásce k jeho farníkům.

Občas se setkám s člověkem, který si stěžuje, že při péči o nemocné nebo staré lidi k nim nepocit'uje žádnou lásku. Udělá všechno, co potřebují a co chtějí, dokonale je ošetřuje, ale jeho samotného to nijak emocionálně nezasáhne. Cítí se jako dobře pracující stroj. Ani on nemá emoce.

Při tomto postesknutí si pokaždé vzpomenu na svatou Matku Terezu z Kalkaty. Když svého času obdržela Nobelovu cenu míru za svoji velkou charitativní činnost, navštívil ji jeden novinář a řekl jí, že to, co ona dělá celý život zadarmo, by on nedělal ano za sto dolarů na hodinu. A ona mu odpověděla: „Já také ne.“

Uvědomme si, že křesťanská láska není o emocích, ale o odpovědnosti. Není nutné, aby nám při konání dobra neustále vibrovalo srdce, ale abychom plnili přikaz „Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův.“ (Ga 6,2)

Max Kašparů

LÁSKA JAKO HODNOTA

Lidé sice touží po lásce, ale navzdory hluboké touze po ní příliš často považují téměř všechno ostatní za důležitější, než je ona: úspěch, prestiž, peníze, moc ... Dá se říci, že prakticky všechna naše energie se spotřebuje na to, jak dosáhnout

těchto cílů, a takřka žádná se nevynaloží na to, abychom se naučili „umění milovat“.

Lidské bytosti vnímají, že láska je splynutí mezi lidmi, které není chvilkové. Namísto přizpůsobení tvořivě rozvíjí životnost. S tím souvisí otázka zralosti člověka.

Co dává jeden člověk druhému? Co je projevem lásky? Člověk dává sám sebe, nabízí z nejcennějšího, co má – tedy ze svého života – ze své radosti, ze svého zájmu a pochopení, ze svých vědomostí, ze svého humoru i smutku. Obohacuje tím druhého, vyvolává, probouzí v něm něco k životu. Dávání činí z druhého člověka též dárce.

Kromě prvku dávání se aktivní charakter lásky projevuje tím, že vždy zahrnuje některé základní prvky společné všem formám lásky, jako jsou péče, odpovědnost, úcta a znalost. Ty jsou příznakem rysů vyzrálé osobnosti. Láska je uměním a chceme-li v ní obstát, musíme mít v sobě soustředěnost, trpělivost, kázeň, opravdovost, férovost, spravedlnost a úctu k duši druhého člověka. K tomu patří i jeho přijetí s jeho nedostatky a zápasy.

Láska usiluje o dobro bližního, ať ho máme, či nemáme v oblibě.,

Moudří praví, že láska uvede do života mnoho věcí, v jejichž sféře by ten, kdo nemiluje, neobstál. Je projevem lidskosti a agapální lásky povzbudit ublíženého, trpícího. A jedině v Kristu dokážeme milovat i nedokonalého bližního. Láska je tedy zralou odpovědí na problém lidské existence.

Skutečný vztah nabízí možnost společného hledání, objevování a vzájemného obohacování o znalosti, zkušenosti, postoje, názory, prožitky a emoce. Stává se společným hledáním pravdy.

„Láska je umění, jako je jím život sám.“

Olga Nytrová, Blahoslav 2023 (zkráceno)

DNEŠEK JE V POŘÁDKU

Jak život šel, jistě jsem spolu se vším dobrým svými postoji, rozhodnutími, chybami a hříchy lidem způsobil spoustu bolesti, zvláště těm nejbližším. Ježíš řekl, že dobrý strom nemůže nést špatné ovoce ani špatný strom ovoce dobré. Jeho podobenství je krásným kritériem hodnocení našich životů. Ovoce stromu mého života je, myslím, celkem dost smíšené.

„Bůh ví, co jsem to zač, že přináším všem jenom pláč,“ zpívá Waldemar Matuška a já se mnohokrát v životě musel s těmi slovy ztotožnit.

Nedávno mi jeden muž ve vězení cestou z kaple řekl: „Otče, jak mám odpustit sám sobě?“ „Já za vámi přijdu,“ řekl jsem mu. Ještě jsme se nesešli, ale spolehlivou odpověď stejně neznám.

Jan Křtitel vítá Ježíše takhle: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ V řeckém textu však nejde o „hříchy“, nýbrž o „hřích“ jako takový. Já zde to

slovo chápu jako temnou stránku reality i světa mého života, přičemž řecké slovo „airón“ můžeme vedle „snímá“ přeložit i jako „nese“.

Jak říká svatý Pavel, Bůh pro nás Ježíše učinil hříchem, abychom se v něm my stali Boží spravedlností. (2Kor 5,21). Ježíš se mnou můj hřích nese, snímá jej, a dokonce se jím stává, Boží Beránek, věčně zabítý i zároveň věčně živý. Ježíš je trvalou cenou za trvalé milosrdenství Boží. Ne že by Bůh někoho chtěl trestat, jen naše zlo a bolest zlem způsobená by bez Ježíše neměly východisko. Představa pekla mi vůči mé představě Boha přijde příliš omezená,

Je-li tomu tak, pak zlo, které jsem způsobil, mohu spolu s Ježíšem i unést. Beránek, který snímá hřích světa, je však zároveň i jeho světlem. Můj hřích má řešení, ale také můj život perspektivu. Co platí pro mne, platí zároveň i pro život světa. Je-li tomu tak, pak vím, že dnes je všechno v pořádku, že nemusím mít strach a že dnešek může zůstat otevřený i pro zítřek. Ten sice bude mít dost svých starostí, ale i ten bude v pořádku. Já takovému životu říkám život v lásce, ve které Bůh miluje jako první a který mou temnotu mění ve svoje světlo.

Ladislav Heryán

DOBRO A ZLO 21. STOLETÍ

Pandemie, válka na Ukrajině a další události přinesly do našich životů dosud neznámou dávku obav a nejistoty. Jak zvládat tyto situace a jaké ponaučení si z nich odnést? Proč je v dnešním světě důležitá víra a jak může pomáhat jednotlivci i společnosti? Jak člověka formuje násilí, strach, nemoc a vyhrocené situace? A kde hledat útěchu v těžkých časech? Nejen na tyto otázky hledá známý kněz, biolog a lékařský etik Marek Orko Vácha. V knižním rozhovoru s Klárou Mandausovou se zamýšlí nad tím, jak se chováme v krizových situacích a co může každý člověk udělat pro to, aby byl svět lepším místem pro život.

V důsledku dochází až k samým pojům dobra a zla, k tomu, jak se projevují v současném světě a jaké plody nesou, když dobro je tvůrčí a jiskřivé, kreativní a roztančené, sebeironické a velmi humorné, zatímco „zlo je absolutně nekreativní, je pořád stejné. Bere sebe samo velmi vážně. Diktátoři nejsou vtipní, nemají smysl pro sebeironii, mají svoje velké myšlenky, pro které neváhají nechat zemřít miliony lidí.“

Váchovy odpovědi jsou široce srozumitelné a přístupné i lidem mimo kostelní prostředí, což byl evidentně i záměr této svěží a poutavé knihy. Jeho úvahy totiž míří k jednomu cíli – jak žít šťastněji a tvořivěji, aby náš život nebyl promarněným časem, ale originálním uměleckým dílem.

Díky Markovi za jeho myšlenky. Díky za to, že věří v dobro a vidí dobrotu lidských bytostí. A že žije tak, aby mělo dobro na Zemi trvalé bydliště, a inspiruje k tomu ostatní.

Klára Mandausová, Jan Paulas

JÍDLO

Děda měl koně. Jeho vlastně nebyli. I když totiž byli jeho, ve skutečnosti patřili JZD. Ale i když jeho nebyli, byli ustájeni ve své původní, tedy jeho maštali. U nás se říkalo ty koně, nikoli ti koně, a byli vždycky dva, Ferda a Šárka, ale pak už zbyl jenom Ferda.

Děda se vrátil z fabriky a lidem, kteří se ve tři hodiny vrátili autobusem z Ostravy spolu s ním, jezdil s koňmi orat a vláčet, osévat a sklízet jejich záhumenky. Byla to jejich pole, která vlastně jejich nebyla, nýbrž byla JZD a jezeďácké pole bylo i to dědovo.

Zvířata jsme od nejmenších až po ty největší a nejstarší měli skoro jako členy rodiny. Miloval jsem, když se Ferda se Šárkou i krávou pásli: ty nenapodobitelné voňavé zvuky uštipované trávy a drcené zuby zvířat, to blažené pofrkování a cinkání postroji. Jako by tu tehdy hrála ta nejkrásnější hudba a jako by to, že se ta velká mírumilovná zvířata spokojeně pásla, bylo nejlepší zárukou podivuhodného štěstí a pokoje i odkazem na dobu, která se už nikdy nevrátí.

Jestliže někoho milujeme, ať je to naše žena nebo třeba pes, kráva, či kůň, vždy nám dělá velmi dobře pozorovat, jak nám ti, tak blízcí tvorové, jedí, stejně jako když krmíme milované dítě, nemocnou manželku či starou maminku, která tu s námi ještě je a můžeme jí vrátit aspoň něco z toho, co jsme dostali. Jako by bylo něčím mystickým vidět milovaného člověka jíst a nám se právě zde zjevovala Boží láska a jeho přítomnost v celém svém podivuhodném tajemství – a my tak přihlíželi oslavě života.

Jednou v sobotu šli učedníci s Ježíšem polem. Učedníci z hladu mnuli klasy a jedli obilí. Jak víme, Ježíš se jich zastal, neboť utišit hlad bylo pro něj více než dodržet příkázání soboty. Mne však stále více baví pomyšlení na to, jak je vlastně musel milovat.

Z Knihy Ladislava Heryána Exotova abeceda

MODLITBA

Bože, jenž jsi věčným pramenem nekončící lásky!

Očisti naši mysl a naše srdce. Vzdaluj od nás každou špatnost

a vzbuzuj v nás hlubokou pokoru před tebou a upřímnou touhu po tobě.

překonávej naši povrchnost a roztěkanost, abychom se na tebe soustředili.

Priváděj nás z hluku světa do ticha našeho nitra, abychom zakusili tvou blízkost.

Prosíme, ať světlo tvé lásky září do temnoty našeho světa.

Prosíme, aby Duch tvého Syna působil proměnu v našich srdcích

a probouzel v nás milosrdný soucit a účinnou pomoc druhým.

Jen v lásce vyvěrající z tebe můžeme být s tebou spojeni

a naše prázdňá zbožnost a náboženství egoismu se mohou stávat
náboženstvím pravé všeobjímající lásky, kterou nám dáváš poznat
v oběti a otevřené náruči svého Syna.

Bože trojjediný, jen tobě náležejí naše vřelé a vděčné díky.

Amen.

ADOPCE NA DÁLKU - PŘÍBĚH POMOCI

Gorreth pochází z malé ugandské vesničky Katikamu. Její dětství nebylo lehké, přišla o oba rodiče a vyrůstala u babičky. V jednopokojovém domku žilo celkem sedm lidí. Do programu byla registrována v roce 2007, kdy chodila do třetí třídy. Ve škole se jí vedlo velmi dobře, učení ji bavilo. A to natolik, že se po letech dostala na jednu z prestižních univerzit v Ugandě, kde dokončila bakalářská studia v oboru pedagogika francouzštiny a historie.

Osiřelá dívka byla díky svým studijním úspěchům vybrána jako jedna ze dvou studentů z celé školy a absolvovala jazykovou praxi ve formě dvoutýdenního intenzivního kurzu ve Francii. Tuto možnost dostalo jen osm studentů ze čtyř ugandských univerzit!

Cesta za hranice Ugandy otevřela Gorreth oči

První cesta do zámoří přinesla řadu zážitků a zkušeností. *„Bylo to něco neuvěřitelného. Poznat jinou zemi a jinou kulturu jako by člověku otevřelo oči. Dívám se teď i na svůj život a na moji rodnou zemi s větším nadhledem,“* popisuje nadšeně Gorreth. Během svého pobytu dívka absolvovala intenzivní výuku francouzského jazyka, díky spolužákům z celého světa poznala i spoustu zajímavých informací z jiných zemí.

Hostitelská rodina umožnila Gorreth zažít opravdovou Francii. Poznala každodenní život, kulturu, gastronomii. *„Největší překvapení pro mě bylo, že se tam lidé vůbec nezdraví. Doma v Ugandě je zvykem pozdravit každého, kdo okolo vás jen projde. Také mě velmi udivilo, když jsme šli na nedělní mši, že do kostela chodí převážně starší lidé. No a samozřejmě jídlo! Francouzská kuchyně je báječná, ale myslím si, že sýrů a baget mám za dva týdny najedeno až moc!“* říká se smíchem Gorreth.

Díky „adoptivním rodičům“ z Česka se jí splnil životní sen

Gorreth si splnila svůj sen a navzdory nepříznivým startovním podmínkám dosáhla svého cíle. Stala se učitelkou francouzštiny na základní škole v Ugandě. *„Chtěla bych říct všem, kteří mají potíže s učivem, ať to nevzdávají a pracují pilně dál! Se správným odhodláním, vytrvalostí a soustředěním dokážete cokoliv!“*

Gorreth vyjádřila upřímné poděkování svému sponzorovi, panu Alexisovi z Prahy, který ji podporoval po celou dobu studií. „*Bez Vaší lásky, péče, vedení a finanční podpory bych to tak daleko nedotáhla. Dal jste mojí píli šanci uspět! Děkuji Vám!*“ (zdroj: Bulletin ACHA Praha ze dne 3.3.2023).

Také naše farnost nadále podporuje dva studenty v rámci projektu Adopce na dálku, a to v Bělorusku a Ugandě. V jarních měsících nás čekají dvě platby školného, které však hravě zvládneme, a to díky podpoře celé farnosti, kdy se na Květnou neděli uskutečnil tradiční minitř. Ten ve prospěch adoptovaných dětí přinesl částku 8.939 Kč. Všem účastníkům velmi děkuji a přeji dobře prožité Velikonoce.

Helena Polanská

NOC KOSTELŮ

V letošním roce 2. června se opět uskuteční v evropském prostoru Noc kostelů.

Motto Noci kostelů 2023: „**Po světle dne totiž nastupuje NOC, kdežto žádné zlo nepřemůže moudrost.**“ Srov. Mdr 7,30.

I heřmanoměstské církve se spojily a připravují zajímavý a přitažlivý program pro návštěvníky Noci kostelů.

Program Noci kostelů začne v již v 17.30 h. koncertem sopranistky Aleny Tiché v Husově sboru. Ekumenické zahájení bude v kostele sv. Bartoloměje v 19.00 h. Potom uslyšíte výklad o používání mešního vína v liturgii spojený s ochutnávkou různých druhů mešních vín. Dále bude možnost komentované prohlídky kostela a hrobky, dále od 20.00 prohlídka kostela Zvěstování Panny Marie a ve 21.00 začíná program ve sborovém domě CČE. Vzhledem k tomu, že heřmanoměstský evangelický sbor se od ledna spojí se sborem chrudimským, budete mít možnost dovědět se něco o jeho vzniku, ale zejména čím žije sbor dnes a co je před ním.

Společné zakončení Noci kostelů bude ve 22.00 v kostele Zvěstování Panny Marie. Po roce si opět dovolujeme pozvat do našich kostelů a sborů zejména ty, kdo do nich běžně nedocházejí.

Václava Výborná

HUDEBNÍ LÉTO LETOS NABÍDNE MIMO JINÉ HRADIŠŤAN S JIŘÍM PAVLICOU

Ač se to nezdá, léto je za dveřmi a s ním i v Heřmanově Městci XIX. ročník festivalu Hudební léto v kostele sv. Bartoloměje. Letos bude „léto“ věnované připomínce slavného skladatele Johannese Brahmsa, od jehož narození uplyne v květnu 190 let. Festival zahájíme v neděli 11. června ojedinělou syntézou dvou nejvýznamnějších programů pro práci s mladými talenty v České republice. Poprvé spojí své síly projekt MenART a Akademie komorní hudby. Pokud chcete slyšet možné budoucí hvězdy hudební scény u nás i v zahraničí, nenechte

si koncert ujít. Tečku za festivalem potom uděláme 20. srpna koncertem profesionálního tělesa Karlovarského symfonického orchestru, který uvede mimo jiné Brahmsovu Symfonii D dur.

S celým programem festivalu se můžete seznámit níže. Stojí ale za to připomenout tradiční „výlet“ mimo kulisy kostela sv. Bartoloměje. Hostem letošního externího koncertu v amfiteátru bývalého letního kina v zámeckém parku bude populární Hradišťan s Jiřím Pavlicou. Zde si ve svých kalendářích poznamenejte neděli 23. července. Na tento koncert byl již spuštěn předprodej vstupenek na síti Ticketportal (možno využít služeb TIC na náměstí). Předprodej je na „mokrou“ variantu v sokolovně, ač věříme, že tak jako doposud vždy proběhne koncert v krásném přírodním prostředí. Proto neváhejte a již nyní si zajistěte vstupenky, jejichž cena v předprodeji je zvýhodněná oproti zakoupení na místě. Věříme, že Hudební léto, které je součástí projektu „Tvář Pardubického kraje“ a je podpořeno městem Heřmanův Městec, bude nejen kulturním obohacením pro své návštěvníky a posluchače. Těšíme se na společnou oslavu krásné hudby prezentovanou špičkovými interprety pro vnímavé a pozorné publikum.

Marek Výborný, organizační výbor festivalu

XIX. ROČNÍK FESTIVALU „HUDEBNÍ LÉTO V KOSTELE SV. BARTOLOMĚJE“ V HEŘMANOVĚ MĚSTCI

*„Všechny opravdu nosné myšlenky přicházejí od Boha“ – Johannes Brahms
(190 let od narození)*

11. 6. 2023 – zahajovací koncert – „**Mládí par excellence**“

Projekt MenART a Akademie komorní hudby

Premiérové unikátní spojení dvou významných stipendijních programů zabývajících se podporou nejlepších mladých umělců. Spolu se stipendisty vystoupí i lektoři a umělečtí garanti:

Tomáš Jamník - violoncello

Irena Pohl Houkalová - zpěv

Tomáš Františ - fagot

Zazní skladby J. S. Bacha, J. D. Zelenky, F. Schuberta, J. Brahmsa a dalších

25. 6. 2023 – **Philharmonia Octet** *jeden z nejúspěšnějších českých dechových ansámbľů současnosti*

Vilém Veverka, Monika Boušková – hoboj

Karel Dohnal, Ivan Venyš - klarinet
Martin Petrák, Václav Vonášek - fagot
Přemysl Vojta, Ondřej Vrabc – lesní roh

Zazní skladby J. S. Bacha, W. A. Mozarta a M. P. Musorgského

9. 7. 2023 – **CELLO REPUBLIC**

multižánrové violoncellové kvarteto

Petr Špaček, Jan Zemen, Matěj Štěpánek, Ivan Vokáč – violoncello

Zazní klasičtější laděný playlist, ale i osvědčené hity světové hudby

23. 7. 2023 – „Hradišťan v souznění hudby a přírody“

externí koncert v přírodním amfiteátru zámeckého parku

Hradišťan & Jiří Pavlica

6. 8. 2023 – **Klavír v barokním chrámě – recitál Ivo Kahánka**

Ivo Kahánek - klavír

Zazní skladby L. van Beethovena, J. Brahmsa, L. Janáčka a další

20. 8. 2023 – Závěrečný koncert – „Pocta Johannesu Brahmsovi“

Karlovarský symfonický orchestr

Jakub Sedláček - housle

Jiří Kabát - dirigent

Zazní houslový koncert A dur W. A. Mozarta a Symfonie č.2 D dur J. Brahmsa

HUDEBNÍ LÉTO 2023 A BRAHMISOVSKÉ VÝROČÍ

Letos uplyne 190 let od narození významného hudebního skladatele Johanne Brahmsa, člověka, který například pro svět „objevil“ Antonína Dvořáka...i když s drobnou nadsázkou. Byl to on, kdo doporučil pozornosti vlivného vydavatele Simrocka dílo svého mladšího kolegy Dvořáka. A díky tomu se z Dvořáka stala „přes noc“ hvězda první velikosti.

V podtitulu letošního ročníku máme „Všechny opravdu nosné myšlenky přichází od Boha“, což je volněji přeložená část z delšího citátu prisuzovaného právě Johannesu Brahmsovi. Osobně jsem velkým obdivovatelem hudby J. Brahmsa a jsem moc rád, že její oslavě můžeme věnovat letošní ročník našeho festivalu.

Johannes Brahms byl jako člověk velmi zaujatý hudbou a náročný na kvalitu své práce. Byl také známý svým tichým a introvertním charakterem, což ho činilo trochu záhadným a těžko přístupným pro některé lidi, byl velmi kritický k sobě i ke své práci, což se odráželo v jeho dlouhém procesu kompozice. Byl velmi detailistický a nekompromisní, což ho vedlo k opakovaným úpravám svých skladeb a k tomu, že některé z nich nebyly dokončeny až do pozdního stádia jeho života. Zároveň byl Brahms také velmi oddaný svým přátelům a rodině a věnoval jim mnoho svého času a pozornosti. Byl známý svým smyslem pro humor a schopností uvolnit napětí v přátelské společnosti. A všechny tyto aspekty jeho povahy se v jeho hudbě značí:

- umí být smutná a melancholická, ale ne tragická a beznadějná jako třeba u Wagnera nebo Čajkovského
- umí být veselá a prosluněná, ale ne přímočaře spontánní jako třeba hudba Dvořákova
- umí být vtipná, ale spíše se „smíchem pod vousy“ – a Brahms se značil pořádným vousem
- umí být velkolepá, ale přitom uměřená, nepoužívá patetickou monstróznost za každou cenu

A je to hudba plná pokory – jak jinak by o výše zmíněném mladším kolegovi Dvořákovi mohl Brahms prohlásit: „Byl bych rád, kdyby mě jako hlavní napadlo to, co Dvořáka napadne jen tak mimochodem.“

Budu moc rád, pokud se k nám v oslavách připojíte na některém ze šesti koncertů.

Na viděnou se těší Jiří Kabát – dramaturg festivalu Hudební léto v kostele sv. Bartoloměje.

POMOZTE NÁM SVÝMI VZPOMÍNKAMI

V letošním roce si připomene Římskokatolická farnost v Heřmanově Městci významné životní výročí bývalého duchovního správce farnosti, pana děkana Václava Jakubce.

P. Václav Jakubec byl ze všech zdejších kněží osobou nejznámější. Sloužil svým farníkům více než 40 roků a měli ho rádi nejen lidé „kostelní“, ale i většina lidí z Heřmanova Městce a okolí. Byl velkým skautem – díky jemu mají skauti svůj srub na louce u Vyžic – rád zpíval i poslouchal vážnou hudbu, měl rád inteligentní humor a dobré lidi. V letošním roce, přesně 8. září, by pan děkan oslavil 100. narozeniny. A v lednu příštího roku tomu bude 20 let od jeho tragického odchodu.

V měsíci září, kdy připadá datum jeho stých narozenin, bychom rádi uspořádali několik vzpomínkových akcí, a tak si připomněli tuto ve své době nepřehlédnutelnou osobnost našeho města (i když vzrůstem docela malou, ale duchem velkou).

V neděli 10. září bude sloužena zádušní mše svatá, spojená s otevřením výstavy o jeho životě a působení v Heřmanově Městci. Rádi bychom uspořádali vzpomínkový večer s promítáním historických dokumentů, kde jsou zachyceny stopy jeho působení u nás, vydali Křesťanský zpravodaj věnovaný panu děkanovi a koncem září zakončili celé vzpomínání hudební tečkou na jeho počest, a to v den jeho svátku, a tedy i jeho patrona sv. Václava; koncertem v kostele sv. Bartoloměje. Jak vidíte, máme scénář vymyšlený, ale potřebujeme vaši součinnost a pomoc.

Obracíme se zejména na ty občany, kteří pana děkana znali (pamětníci jsou určitě ještě mezi námi), aby se s námi kontaktovali a podělili se o své zážitky, případně vzpomínky na pana děkana. Můžete nám je předat písemně nebo mailem (viz níže). Jsme připraveni vás i navštívit a vaše poznatky zadokumentovat, aby mohly být zpracovány a předány nejen žijícím pro vzpomínku, ale aby byly zachovány pro budoucí generace jako výpověď o době a životě jednoho opravdového člověka v Heřmanově Městci.

Děkujeme předem za vaši účast na tomto projektu. Pro kontakty uvádíme tel. 605 503 717, případně mail vyborna.vaclava@seznam.cz nebo osobně.

Václava Výborná za ŘK farnost

ŽÍZEŇ PO SPIRITUALITĚ A NEVOLNOST Z CÍRKVE

Protože platí Augustinův výrok z jeho *Vyznání* o tom, že Bůh je nám blíže, než jsme my sami sobě, lidé to jaksi nejen nevědí, ale také nezakoušejí. Jako kdyby v jejich životech byla jakási „mezera“. Lidé, kteří stojí vně církve, mají v naší zemi velmi rezervovaný přístup k pojmu Boha, víry a církve. Zavání to pro ně „středověkým tmářstvím“, aniž by samozřejmě věděli, že ve středověku se díky vztahu filosofie a teologie definovala samotná vědeckost, ze které se dodnes čerpá (samozřejmě s ohledem na antické dědictví). Věřit v Boha bývá považováno za přežitek, za cosi, co je tolerováno, ale nikoli pochopeno. Spolubytí s Bohem je hozeno do kategorie „koníčků – někdo chodí na ryby a někdo prostě věří v Boha.

S vědomím toho, že Bůh je zcela jiný, než jak si ho představujeme, můžeme shrnout, že pro spoustu „ateistických“ (úvozovky, neboť skutečných ateistů je minimum) obyvatel ČR je Bůh jakýsi podivný předmět. V představách těchto lidí žije „Bůh“ jakožto karikatura magického božství. Bůh jako předmět, který si mohou přivlastnit. To malé Jezulátko, které si koupím a schovám jako talisman do kapsy, jak to učinil Andrej Babiš. A proč? „Protože to funguje!“ Toto souvisí i s představou Boha, ve kterou nelze věřit. V tom, jak si „ateisté“ Boha představují, jsem s nimi halíkovsky zajedno a stejně jako oni v takového boha nevěřím. Bůh, kterého si lze přivlastnit, není skutečným Bohem, ale pouze figurkou a opakem darující se lásky. Nevěřím v nějakou „chytrou hlavu“ na nebi, jak si často lidé myslí. Ani nevěřím v automat na štěstí a výhry v loterii,

Bůh není automat na kafe, do kterého hodíte modlitbičku, a vypadne vám úspěšný život ke konzumování.

Nedivím se však lidem, kteří stojí mimo církve. Když se na církevní život podíváme zvenčí, je to docela bída. Člověk, který nevyrostal v nějaké církevní tradici, nerozumí té spleť hře symbolů, rituálů, slov, gest a pojmů. Církve na něj dýchne pachem zašlé historie, až se mu z toho dělá nevolno. Nevinnost z církve je také výrazem situace uvnitř církve samotné. Církve není zvenčí nahlížena jen jako instituce plná pravidel, ale také jako místo, kde člověku nebudou rozumět. Církevní hodnostáři si často myslí, jaká to není bomba, když se uspořádá nějaká ta biblická hodina či koncert. Ale přiznejme si na rovinu – koncert lze zažít i bez církve (a často lepší) a šprtání Bible lidi zvenku asi málo osloví. Možná to jsou příliš tvrdá slova, ale při detailním pozorování bohužel zjistíme, že opisují realitu. Studium Bible je jistě dobré, ale pokud bude tvořit hlavně náplň toho, co nabízíme světu, je to špatně. Žijeme v době, kdy je zahlcenost informacemi na denním pořádku. Lidé dnes nehledají slovo (natož Slovo), ale především v jejich očích ukojení základní lidské touhy „po duchovnu“ (aniž by tušili, že nakonec hledají i ono Slovo). Postmediální doba neklade důraz ani tak na zvěstování ve slovech, ale na péči a živou spiritualitu, tj. zvěstování v akci.

Dnešní člověk nehledá zatuchlou církev, vlastně dnešní člověk vůbec nehledá církev, ale pociťuje obrovskou žízeň po spiritualitě. Proto se tolik lidí obrací ve svém hledání na nejrůznější dálněvýchodní náboženství a duchovní směry a školy. Spousta lidí zkoumá buddhismus, různé typy meditací, jógy. Jiní se zase dají do okultních věd a chodí ke kartáčkám. A ještě jiní ztotožňují Boha se stvořením. Někoho osloví sekta slibující a zaručující spásu. A někdo na to jde „vědecky“ a stane se ateistou, aby mohl začít věřit ve vědu. A samozřejmě jsou lidé, kteří to neřeší – řešit to začínají až v blízkosti smrti, protože smrt vyjevuje otázku po přesahu a otázku po smyslu (života, světa, atd.) Žízeň po spiritualitě, dovolil bych si tvrdit, dokonce charakterizuje současnou dobu. Lidé nehledají církev, ale spiritualitu. Nedávno jsem viděl nějaký rozhovor s podnikatelem, který mluvil o tom, že sice nevěří na život po smrti, ale každý den medituje a věnuje se rozvíjení bdělé pozornosti.

Co z toho plyne? Pokud chce církev být pramenem, u kterého se ovlaží ti, jejichž ústa jsou sužována suchem dnešního světa, pak musí taková církev vzít v potaz tuto skutečnost: církev dnes nikoho nezajímá. Ano, taková je skutečnost. Přemlouvání někoho a argumentování, obhajování smysluplnosti křesťanství a církevního života – to dnes nikoho nezajímá. I kdyby byly vaše argumenty sebelepší a logicky precizované, k ničemu to nebude. Lidé ve skutečnosti touží po živém Bohu. Po Bohu, který je nezpředměnitelný, a který je pramen veškerého posvěcení, který je mimo a zároveň ve všem, který je zřídlo existence. Akorát by to lidé chtěli zakoušet bez teologicko-církevní hantýrky bez učených slov a na vlastním těle.

Kamarádka Jana mi nedávno řekla, že ona by si strašně moc přála, aby mohla věřit v Boha, ale že jí to nejde. Neví, jak na to. Víra je dar, ale současně nelze předpokládat, že tento dar není dán všem. K Janě nejspíše jen těžko promluví Bůh uzavřený do církevních formulí a těžko k ní bude mluvit skrze ústa biblistů, kteří Janu zahltí citáty z Písma svatého. Zdá se, že Jana spíše zakusí Boží přítomnost tam, kde ji nikdo – a ani ona sama – neočekává. Třeba v okamžicích, kdy docházejí člověku síly, nebo kdy se prostě jen nadechuje.

V takovém „mezidobí“, ve zdánlivě prázdném místě, vstupuje Bůh do vyprávění příběhů – do příběhu Jany, aby jí ukázal, že není méněcenná. Ale že její láska má smysl. Právě otázka smyslu je možnou odpovědí na žízeň po spiritualitě. Takový smysl se však musí odhalovat dotekem a tělem, smíchem, humorem, příběhem lásky, která je tady a teď. A která se nebojí stát mimo církev. Tam, kde je to špinavé a kde nikdo v Boha nevěří. Tam to totiž začíná.

Filip Gorazd Martinek, kněz CČSH, filosof, spisovatel, básník a původně akční umělec, Universum 1/2023

ZAMYŠLENÍ

Dlouho jsem zvažoval, jak velikonoční text pojmout, ale okolnosti mi nedovolí úkol splnit. Vánoční masakr, Bůh masakru, masakr hřbitovní zeleně a články, včetně velikonoční tematiky v Leknínu č. 4 mne od napsání odradily. Děkuji za pochopení a požehnané Velikonoce přeji.

neobčan Franta

Velikonoční Křesťanský zpravodaj je z velké části věnován hodnotě pro nás křesťany nepostradatelné a důležité, a tou je láska.

Boží láska nás neustále provází, ať si to připouštíme či nikoli. Někdy si uvědomujeme a vnímáme její blízkost, jindy jsme od ní daleko.

Víme, že náš život, naše každodenní konání, jednání, vzájemné vztahy by měly být touto láskou prostoupeny, abychom tak naplňovali Ježíšova slova: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (J 13,53). A také víme, jak je to někdy těžké. Ale nesmíme to vzdát!

VV

Od pouťového čísla KZ nás začne seznamovat se známými i neznámými, stávajícími i zaniklými církevními památkami v našem okolí Ing. Hana Hořínková. Bude nás provázet zajímavou, někdy až tajemnou historií našeho kraje. A začínáme na konci 11. století, kdy byl postaven čtvrtý klášter v českých zemích. Kde to bylo? Kdo první pošle správnou sms na č. 605 503 717....

Příspěvek na náklady tisku 7 Kč.